

Linac Elektra (gezien op 22 juli '26)

Is een beklijvend muzisch-corporele representatie van de radiotherapeutische kankerbehandeling die de componist Godfried-Willem Raes onderging. De compositie blijft trouw aan de (repetitieve) “loop” van het bestralingsapparaat, de “Linac Elektra” en zoals de componist het meent te benoemen “bouwt het op” in de 28 sequensen van de dagelijkse herhalingen... Ik zou eerder -in mijn gevoel als toeschouwer- de term “invulling” willen gebruiken. Het is inherent aan onze cognitieve constitutie dat we menen “afgesloten” meningen te hebben over zaken die zich herhalen en er daarna blind en vooral verveeld door worden, waardoor we liefst fysiek naar “interessantere” oorden willen vluchten die in onze ogen interactief dynamischer zijn. Edoch, indien je plots geconfronteerd wordt met een situatie waarbij je niet kan vluchten en louter dient te ondergaan, treedt een ander mechanisme in werking. Men gaat zich op een meer “introspectieve” manier instellen. In vergelijkende zin wordt men in een toestand gebracht die o.a. bepaalde yogi en ascetisch Boeddhistische monniken zelf opzoeken in diepte-meditatie. Het contradictorische van dit “plateau” (zoals ik het pleeg te benoemen) is dat men met deze introspectie de gehele externe situatie observeert (eigenlijk absorbeert) vanuit een non-interactieve modus maar dit gaat ervaren met een maximale beleving. Door de -al dan niet verplichte onderwerping van- herhaling vult men gaandeweg al de puzzelstukken die bij de eerste sequens aanwezig waren in, maar voordien nog niet konden worden geregistreerd.

De wijze waarop Emilie De Vlam “het ondergaan” in haar choreografie zichtbaar maakt is (voor mezelf) ongezien. En daar kan dan wél het woord “opbouw” een zin hebben. De volledige immobiliteit in afwachende lichamelijk gestagneerde overgave bij aanvang zet de toon bij het publiek. Dit “bouwt” inherent op met de invulling van de de loops in de compositie.

De scenografische vondst van het mobiele rack maakt de verwijzing naar de reële immobilisatie helder. Maar dan? Wat breng je over als danser-choreograaf bij een situatie van immobiliteit? De “droom” om te bewegen? Check. In zijn ingepaste vorm die de immobiliteit niet achterlaat. De “onzekerheid” van “WTF! Kan ik iets doen om het proces beter te laten verlopen? Neen, ik moet en mag net niks doen.” Check.

De volledige overgave bij het ritme van de behandeling en het auditief opvolgen “ah, nu zitten ze daar”. Het Ik volgt het lichaam in een derde persoon als troostende bijzit bij het behandeld lichaam en fantaseert de sensatie als een dynamische injectie; terwijl dit lichaam in complete restrictie wordt gehouden, danst deze bijzit van het ik de geabsorbeerde empathische impulsen uit...

Emilie bracht geen enkele uitgespeelde sensatie ten berde. Ze “was”; werd louter ondergaan door de impuls van de compositie en het gegeven. (a focus never lost)

Daarom, mijn dank en grote bewondering voor allen die -met om het even welk kunstmedium- een vertaling kunnen geven van wat er werkelijk gebeurt in mijn omgeving. Ik heb helaas weinig tot niks opgestoken bij andere communicatievormen.

Liefs, Neb.

(Aka Nebulous Somnabulator - Aka Nebuchadnezar III, in this region JowanIam)